

Sygn. akt: III AUa 1813/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska (spr.)

SSA Maria Padarewska - Hajn

Protokolant: st. sekr. sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2014 r. w Łodzi

sprawy **R. A.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o prawo do emerytury,

na skutek apelacji R. A.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 3 lipca 2013 r., sygn. akt: VIII U 1270/13,

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 1813/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych – I Oddział w Ł. decyzją z dnia 6 marca 2013 r. odmówił R. A. prawa do emerytury na podstawie art. 27 i art. 28 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), powoływanej dalej jako „ustawa o emeryturach i rentach”, wobec braku spełnienia przesłanek do tego świadczenia, w tym przede wszystkim wymaganego stażu pracy – odpowiednio co najmniej 25 lub 20 lat. Na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku o emeryturę, organ rentowy ustalił, że ubezpieczony, który ukończył 65 lat życia, udowodnił jedynie 19 lat, 8 miesięcy i 10 dni okresów składkowych oraz okresów nieskładkowych. Nie zaliczono bowiem wnioskodawcy do stażu okresów: nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy w dniu 13 maja 1978 r. oraz pobierania zasiłku z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, za które nie została opłacona składka emerytalno – rentowa.

W odwołaniu od powyższej decyzji, wniesionym w dniu 4 kwietnia 2013 r., R. A. domagał się jej zmiany oraz przyznania emerytury, podnosząc jednocześnie, że ukończył 65 lat, jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym na stałe, co nie daje mu możliwości dopracowania do pełnych 20 lat. Odwołujący wywiódł, że decyzja jest bardzo krzywdząca w sytuacji, gdy brakuje mu do nabycia prawa do emerytury jedynie 4 miesięcy. Podał nadto, że złożył wniosek o emeryturę w drodze wyjątku, jednakże nie został on jeszcze rozpoznany.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych – I Oddział w Ł. wnosił o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Łodzi – VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 3 lipca 2013 r. oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w następującym stanie faktycznym i jego prawnej ocenie:

R. A., urodzony (...), wystąpił do organu rentowego w dniu 19 lutego 2013 r. z wnioskiem o przyznanie mu prawa do emerytury.

W postępowaniu przed organem rentowym wnioskodawca udowodnił 19 lat, 8 miesięcy i 5 dni okresów składkowych oraz 5 dni okresów nieskładkowych – łącznie 19 lat, 8 miesięcy i 10 dni.

Zaskarżoną decyzją z dnia 6 marca 2013 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury, gdyż nie udowodnił on wymaganych 25 lat, ani też 20 lat okresów składkowych i okresów nieskładkowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, który okazał się być niespornym.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy wywiódł, że uprawnienia R. A. do emerytury winny być rozpatrywane przy uwzględnieniu głównie przepisu art. 27 ust. 1 oraz art. 28, cytowanej uprzednio ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ponieważ ubezpieczony nie udokumentował posiadania co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie spełnił tym samym przesłanek do nabycia dochodzonego przez siebie świadczenia emerytalnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako całkowicie bezzasadne.

Wyrok ten zaskarżył w całości apelacją R. A., który zarzucił rozstrzygnięciu: naruszenie prawa materialnego, a w szczególności przepisu art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) – poprzez błędną jego wykładnię, a co za tym idzie, nieuprawnione uznanie, że wnioskodawcy nie przysługuje prawo do emerytury, pomimo że w RP przepracował łącznie 19 lat, 8 miesięcy i 5 dni.

Formułując powyższe zarzuty, R. A. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz o przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury, ewentualnie o uchylenie kwestionowanego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, iż ma 19 lat, 8 miesięcy i 5 dni pracy w Polsce. Obecnie jest osobą niezdolną do pracy w stopniu umiarkowanym, z zakazem wykonywania jakiejkolwiek pracy. Nie ma z czego żyć i przymiera głodem.

Apelujący załączył do akt dodatkowo: kartę informacyjną leczenia szpitalnego za okres od 24 kwietnia 2008 r. do 31 maja 2008 r. (leczenie z powodu organicznych zaburzeń depresyjnych), orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z dnia 19 listopada 2003 r., wypis z treści orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 21 listopada 2011 r. (ubezpieczony uznany za całkowicie niezdolnego do pracy do listopada 2003 r.) oraz postanowienie Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 maja 2013 r., znak: 010000/620/4981/2013/CSW, zawieszające postępowanie w sprawie emerytury w drodze wyjątku na podstawie art. 83 ustawy o emeryturach i rentach z FUS – do czasu zakończenia postępowania sądowego w sprawie o emeryturę w trybie zwykłym.

Pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – I Oddziału w Ł. domagała się oddalenia apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie niespornych pomiędzy stronami okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawnych, w niczym nie naruszając art. 233 § 1 k.p.c.

Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie pozostaje wyłącznie to, czy ubezpieczony R. A., który nie udowodnił co najmniej 20 lat okresów składkowych i okresów nieskładkowych, może domagać się skutecznie przyznania mu prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), w tym przede wszystkim przepisu art. 27 i przepisu art. 28 tej ustawy.

Zasadnie uznał Sąd orzekający, że w postępowaniu przed organem rentowym zaliczono wnioskodawcy łącznie 19 lat, 8 miesięcy i 10 dni okresów składkowych oraz nieskładkowych. Słusznie wywiódł Sąd pierwszej instancji, iż w świetle powołanych wyżej przepisów, dla nabycia prawa do emerytury konieczne jest udowodnienie przez ubezpieczonego mężczyznę co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych (art. 27 ust. 1 pkt 2 ustawy), względnie co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych (art. 28 pkt 2 ustawy), czego skarżący nie spełnił. W tej sytuacji w pełni uzasadniona była odmowa przyznania odwołującemu się prawa do emerytury w trybie zwykłym, bowiem nie wypełnił on ustawowych warunków do nabycia dochodzonego przez siebie świadczenia emerytalnego.

Sąd Okręgowy dokonał właściwej wykładni powołanej wyżej regulacji prawnej, a następnie w sposób prawidłowy zastosował omawiane przepisy w konkretnym stanie faktycznym przedmiotowej sprawy. Stanowisko skarżącego, który uważa, że skoro do wymaganego stażu pracy brakuje mu niespełna 4 miesiące, to winien mieć przyznaną emeryturę, nie jest w żadnym razie uprawnione w świetle obowiązującego prawa. Podobnie ma się rzecz z wykazaną niezdolnością do pracy, która sama w sobie nie może przesądzać o prawie do emerytury, gdy nie są spełnione wszystkie ustawowe przesłanki do świadczenia. Nie jest w każdym razie dostateczną podstawą do kwestionowania wyroku osobiste przekonanie strony o pokrzywdzeniu orzeczeniem, które odpowiada w pełni prawu.

Reasumując, należało stwierdzić, że skoro R. A. nie posiada co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie nabył on prawa do dochodzonej emerytury w zwykłym trybie.

Okoliczności podnoszone w treści apelacji mogą być ewentualnie wzięte pod uwagę przez Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w toku rozpoznawania wniosku o emeryturę w drodze wyjątku. Z akt sprawy wynika, że ubezpieczony zainicjował już takie postępowanie, które zostało zawieszono do prawomocnego rozpoznania przedmiotowej sprawy, i które może zostać w każdej chwili podjęte.

Z omówionych wyżej powodów, Sąd Apelacyjny w Łodzi na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako całkowicie bezzasadną.